

Donderdag 28 juli 2022

11.00 uur

De opwinding gonst in mijn borst als ik de voordeur achter ons dichttrek.

Onze expeditie is begonnen. De vijfendertigste om precies te zijn. We zijn op weg naar het Jagershuis – een verlaten gebouw in een bos hier vlakbij.

Vergane glorie in optima forma, heeft mijn broer me beloofd.

Otis kent heel veel moeilijke woorden.

Mijn rugzak hangt over mijn rechterschouder. Het hoofdvak is gevuld met twee Snickers, een fles water en een EHBO-doosje. Zoals gewoonlijk heb ik er ook nog twee paar snijbestendige handschoenen bij gestopt. Volkomen overbodig volgens Otis, maar ik ben nu eenmaal graag op alles voorbereid. Onze zaklampen heb ik in de zijvakken gestoken en de reservebatterijen zitten samen met mijn zakmes veilig in het voorvak achter de rits.

Otis draagt het statief en de groene cameratas. Hij neemt de kortste route naar Godzilla – zo noemt hij zijn tweedehands Audi, die aan de overkant staat geparkeerd. Het klimtouw en de klink – altijd handig bij dichte deuren zonder kruk – liggen standaard in de kofferbak. Om problemen met eventuele bewa-

kers en politie te voorkomen, heeft Otis ze onder een plaid verstopt.

Achter me wordt er op het raam geklopt.

Ma, natuurlijk. Het maakt niet uit of we op werkweek of even naar de snackbar gaan. Ze moet en zal ons uitzwaaien.

Als ik omkijk, zie ik haar gezicht verstarren. Ze slaat haar hand voor haar mond en meteen daarna klinkt er een luide dreun tussen de huizen. Ik schrik met mijn hele lijf en mijn ogen vliegen naar de straat, dezelfde straat die Otis daarnet nog aan het oversteken was en...

Waar de fok is mijn broer gebleven?

Een zwarte auto flitst voorbij en dan wordt het stil. Het lijkt alsof de hele wereld zijn adem inhoudt – behalve mijn hart, dat roffelt harder dan ooit.

Een zilverkleurig voorwerp met poten dringt zich op in mijn ooghoek. Een hoopje tas dat tegen de stoeprand is gerold. De beelden blijven scherven. Ik probeer ze aan elkaar te lijmen, maar krijg het plaatje niet compleet. Of misschien wil ik het niet compleet krijgen.

Wat je niet ziet, bestaat niet.

Een snerpend geluid gilt de stilte stuk. Het duurt even voordat ik beseft dat het ma is en niet een of ander alarm. Deuren zwaaien open en buurtbewoners stromen de straat op. Ook ma strompelt, inmiddels zwijgend, naar buiten. Ik wil haar vastpakken, maar ze mept mijn arm van zich af, dus volg ik haar met pijn in mijn buik en bid en denk: laat Otis oké zijn, alsjeblijft, alsjeblijft, alsjeblijft.

Een meisje roept dat de ambulance onderweg is.

‘Die komt vast te laat,’ hoor ik iemand anders zeggen.

Hou je kop!

Ik kruis mijn vingers om de rampspoed af te wenden.

En dan staan we vlak bij mijn broer.

Mijn blik kruipt angstvallig naar zijn lichaam. Hij ligt op zijn rug, nog geen meter van Godzilla vandaan. De grijze deukhoed is van zijn hoofd gevallen en uit zijn mond borrelen belletjes bloed. Ik zou iets willen doen maar ik heb geen idee wat, dus sta ik daar maar te staan, terwijl ik wens dat het andersom zou zijn, dat ik daar lag en niet Otis, mijn sterke, slimme broer die wel zou weten hoe hij me kon helpen, want dat heeft hij al honderdduizend keer gedaan.

Ma zakt op haar knieën naast hem en veegt een springerige lok van zijn voorhoofd. Hij kreunt alsof ze hem pijn doet en ik weet ineens zeker dat hij...

De straat begint te draaien en Otis en ma draaien mee.

‘Gaat het wel?’ vraagt een vrouw met een slordige knot. ‘Misschien moet je even gaan zitten.’ Ze helpt me naar de rand van de stoep. ‘Die jongen is je broer, toch?’

Mijn keel wordt dik. Ik ben bang dat ik ga huilen als ik iets zeg, dus reageer ik met een kortaf knikje.

‘Ik ben een vriendin van Thea,’ zegt de Knot. ‘De vorige bewoonster van jullie huis.’

Wat kan mij dat nou schelen? Waren we maar nooit op deze onheilsplek gaan wonen. Dan zou Otis nu ook niet zijn aangereken.

Met gebalde vuisten kijk ik naar ma. Het was haar idee om hierheen te verhuizen. ‘Lekker rustig en toch vlak bij de stad,’ had ze gezegd. ‘En zo grappig: jullie vader is hier opgegroeid.’

Ik vind er niks grappigs aan dat ik straks dat hele eind naar school moet fietsen. Otis en ma hebben gemakkelijk praten. Met Godzilla zijn ze in no-time op Sint-Joost. Ma gaat er na de zomervakantie schilderlessen geven en Otis begint er met zijn studie fotografie, film en...

De ambulance! Het gekrijs van de sirene sleurt me terug naar de werkelijkheid en ik dwing mezelf omhoog.

Op hetzelfde moment zie ik de zilverkleurige driepoot weer liggen.

Dadelijk rijdt er nog iemand overheen!

Even voel ik me niet hulpeloos, maar nuttig. Ik snelwandel de straat op, pak het statief en meteen ook de cameratas. Kijk, zou ik tegen Otis willen zeggen, ik heb je spullen gered, maar als ik dichterbij kom, zie ik dat hij zijn ogen heeft gesloten.

Waar blijft die ambulance nou?

Een politiewagen met zwaailichten draait als eerste de straat in. Hij stopt bij de verzamelde menigte en twee agenten stappen uit. Een van hen bekommert zich om Otis en ma. De ander dirigeert iedereen naar de stoep en plaatst pionnen, waarvan hij er twee vlug opzij zet als de ambulance met een oorverdovend geloei arriveert.

‘Ze vinden hem heus wel,’ zegt de Knot, wanneer de herrie is gestopt.

Het duurt even voordat ik besef dat ze niet Otis, maar de

doorrijder bedoelt. De zwarte auto die voorbijflitste. Had ik de nummerplaat maar in mijn geheugen geprent!

‘Of hij meldt zichzelf,’ gaat ze verder. ‘Dat hoor je wel vaker. De chauffeur slaat uit paniek op de vlucht, maar als hij dan bij zinnen komt...’

‘Daar zou ik niet op rekenen,’ hoor ik achter me een man zeggen.

Ik kijk om. ‘Wat bedoelt u?’

‘Nou...’ Hij vist zijn telefoon uit zijn broekzak.

De Knot legt haar hand op mijn schouder alsof ze fokking familie van me is. ‘Het slachtoffer is zijn broer,’ zegt ze snel.

‘O, dat spijt me. Sterkte.’ De man maakt een onduidelijk gebaar met zijn telefoon. ‘Ik moet even...’ Hij verdwijnt in de richting van de agenten.

Om wat te doen? Die bemoeizuchtige Knot had haar kop moeten houden!

Een van de verpleegkundigen heeft intussen mijn broer onderzocht. Otis krijgt een brace om zijn nek en een infuus in zijn arm. Dan wordt hij op een brancard gelegd en de ambulance in geschoven. De verpleegkundige blijft bij hem, en ook ma stapt achterin. De chauffeur zet de tweetonige hoorn weer aan en weg zijn ze.

En ik dan?

De Knot is me nog niet vergeten. ‘Waarschijnlijk wordt hij naar het Amphia-ziekenhuis gebracht,’ zegt ze. ‘Ken je dat?’

Ik weet niet eens waar de dichtstbijzijnde bushalte is en schud mijn hoofd.

‘Zal ik je anders even brengen?’ vraagt ze.

Ik schaam me voor mijn gedachte van daarnet. De Knot mag dan bemoeizuchtig zijn; ze is wel de enige die me helpt.

‘Graag,’ weet ik uit mijn strot te persen.

‘Mijn auto staat daar.’ Ze wijst naar de parkeerhaven een eindje verderop. ‘Een rode Fiat Panda. Ga jij maar vast, dan haal ik mijn sleutels en licht de politie in.’

Otis’ achtergebleven deukhoed lijkt ineens van levensbelang. Hij was verknocht aan zijn Trilby – alleen in bed en onder de douche ging hij af – en ik weet ineens zeker dat hij zonder dat ding zal sterven.

‘De hoed van mijn broer ligt nog daar,’ zeg ik hees.

De Knot knikt dat ze me begrepen heeft en loopt van me weg. Ik wacht ongeduldig bij haar auto – met een tas aan elke schouder en het statief als een reddingsboei in mijn armen geklemd. De straat wordt intussen afgezet, met rood-wit gestreepte linten.

Het ziet eruit als een plaats delict uit een politieserie.

Maar dan echt.

Donderdag 28 juli 2022

15.05 uur

De ramen van de ziekenhuiskamer komen bijna tot aan de vloer. Het uitzicht bestaat uit veel groen, een paar flats en een kantoorgebouw.

Ik leun met mijn billen tegen het eenpotige tafeltje, waarop ik de hoed, het statief en de cameratas heb neergelegd. Mijn rugzak is door een verpleegkundige van de vloer geraapt en in de hoek gezet – ‘Voordat er nog meer ongelukken gebeuren.’

Ma zit aan de andere kant van het bed met haar blik onafgebroken op Otis gericht.

Voorlopig kijkt hij niet naar haar terug.

‘Wat niet betekent dat hij je niet hoort,’ heeft verpleger Ruud – een Viking op clogs met regenboogglitters – gezegd. ‘Sterker nog: onderzoek heeft uitgewezen dat comapatiënten beter en sneller herstellen als familieleden regelmatig tegen hen praten.’ Hij sloeg bijna een deuk in mijn schouder. ‘Dus.’

Dus niks. Ik heb geen flauw idee wat ik moet zeggen. Otis is de prater van ons tweeën. Hij lult met gemak zijn vlogs vol en weet zich er altijd uit te kletsen wanneer we bij het urbexen worden betrapt.

Een man klopt op de openstaande deur.

Het is niet de Viking, en aan zijn kleding te zien is hij ook geen arts.

‘Inspecteur Bakker.’ Hij haalt een legitimatiebewijs uit de zak van zijn morsige colbert en houdt het omhoog. ‘Recherche. Mag ik even binnenkomen?’

Ik raak Otis’ hoed even aan voor geluk. ‘Hebben jullie hem?’

‘Nog niet.’

Wat doet hij hier dan nog?

‘Maak je geen zorgen,’ zegt Bakker, alsof hij mijn gedachten kan lezen. ‘De wagen van het vluchtmisdrijf staat gesignaleerd, dus die vinden we heus wel.’ Hij bergt het legitimatiebewijs weer op en legt zijn handen op het voeteneinde van het ziekenhuisbed. ‘Hoe is het met hem?’ vraagt hij met een knikje naar Otis.

Wat denk je zelf? Dat die apparaten voor de flauwekul bij mijn broer zijn neergezet?

Mijn vertrouwen in Bakker is nu al tot het nulpunt gedaald. Een goed opmerkingsvermogen lijkt me voor een rechercheur van levensbelang, maar deze gast heeft blijkbaar een bord voor zijn kop.

‘Volgens de artsen is zijn situatie stabiel,’ zegt ma. ‘Ze hebben gedaan wat ze kunnen en nu is het afwachten.’

‘Ik begrijp dat het zwaar is voor jullie.’ Bakker trekt een meelevend gezicht. ‘Maar ik moet jullie toch een paar vragen stellen.’

Over het ongeluk? Of wil hij weten waar Otis en ik naartoe gingen?

Ik ga hem echt niet wijzer maken. Bij de politie houden ze niet van *urban explorers*. Ik ken verhalen van urbexers die flinke boetes kregen nadat ze waren betrapt. Daarom zal Otis ook nooit zijn echte naam in zijn vlogs gebruiken. Zijn volgers kennen hem als Dex Urbex, wat meteen ook de naam van zijn YouTube-kanaal is.

‘Hebben jullie enig idee wie Otis kwaad zou willen doen?’ vraagt Bakker. ‘Of heeft hij problemen met iemand?’

‘Ik zou niet weten wie.’ Ma fronsst haar voorhoofd. ‘De mensen hier kennen Otis niet of nauwelijks, want we zijn nog maar net verhuisd. Vanwege mijn werk hebben we de afgelopen jaren in België gewoond.’

De plek waar het allemaal begonnen is. In een buitenwijk van Gent, om precies te zijn. Eerst was ik nog woest op alles en iedereen – en vooral op ma, want het was haar schuld dat ik mijn enige vriend en oude school in Nederland kwijtraakte. Maar toen kwam de dag waarop Otis en ik een leegstaande bungalow ontdekten, gewoon bij ons in de buurt. We dwaalden urenlang door verlaten, schemerige kamers. Het behang bladderde van de muren en door het kapotte raam in de woonkamer kroop klimop naar binnen. Het gekke was dat er op de stoffige piano nog ingelijste familiefoto’s stonden. En de tafel in de keuken was gedekt voor vier personen, met behalve borden en bestek ook nog wijnglazen en servetten. Het zag eruit alsof de bewoners hals-overkop vertrokken waren. Misschien was het hele gezin wel door de Vlaamse maffia meegenomen, bedacht ik, en later vermoord in een diep, donker bos.

Terwijl ik lugubere verhalen verzong, maakte Otis foto's en filmpjes met zijn telefoon. Het was de start van onze gezamenlijke hobby, want later bleek dat er nog veel meer van dit soort verlaten gebouwen in België waren. Oude ziekenhuizen, fabrieken, gevangenissen, zwembaden en zelfs kastelen. Otis kocht van zijn spaargeld een camera en statief en...

Het idee dat we nooit meer samen op expeditie zouden kunnen is onverdraaglijk. Ik duw de gedachte weg en probeer het geluk af te dwingen door een deeltje te sluiten. Als Otis beter wordt, zal ik de rest van mijn leven mijn best doen om een goed mens te zijn. Beloofd!

'Hij heet Melvin Junior,' hoor ik ma zeggen.

'Melvin Junior,' herhaalt Bakker. 'Weet jij of je broer ruzie had? Wellicht is hij verwickeld geraakt in een of ander conflict. Gebruikte hij bijvoorbeeld drugs of had hij gokproblemen?'

'Otis?' vraag ik ongelovig.

Ma valt me bij. 'Ik snap sowieso niet waarom u van die onzinnige vragen stelt. Het was een ongeluk. Mijn zoon was op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats. Ik stond voor het raam en heb het met mijn eigen ogen zien gebeuren. Hij rolde over de motorkap en, en...'

Er komt een rare snik uit haar keel. Ik zou mijn armen om haar heen moeten slaan, maar ze zit zo gruwelijk ver van me vandaan dat ik dan eerst een wereldreis om het bed en de inspecteur zou moeten maken.

'Ik begrijp uw verwarring,' zegt Bakker. 'We hebben verschillende getuigen gehoord en hun verhalen stemmen overeen met

uw verhaal. Daarom dachten ook wij in eerste instantie aan een gewone hit-and-run. Tot we de foto zagen. Een alerte voorbijganger heeft met zijn telefoon een foto gemaakt van de doorrijder.'

De man die met de Knot stond te praten! Is hij degene die...

'Hoewel het beeld onscherp en nogal bewogen is, kunnen we zien dat de chauffeur een clownsmasker draagt,' gaat Bakker verder. 'Het lijkt er dus op dat hij zijn daad heeft voorbereid.'

Ma schudt ongelovig haar hoofd, en ook ik kan het amper bevatten. Het klinkt eerder als een scène uit een actiefilm dan als iets wat echt zou kunnen gebeuren.

Terwijl ik naar Otis kijk, probeer ik hem met mijn gedachten tot leven te wekken.

Beweeg je vingers! Knipper met je oogleden!

Hij blijft roerloos liggen.

Het idee dat iemand hiermee wegkomt...

'U zei dat de auto gesignaleerd staat,' zeg ik tegen Bakker. 'Dan weten jullie toch ook wie de eigenaar en dus de doorrijder is?'

'Het gaat helaas om een gestolen wagen.' De inspecteur maakt een verontschuldiging gebaar. 'De eigenaar is niet degene die je broer heeft aangereden. De dader...'

'...heeft zich vergist,' zegt ma beslist. 'Hij heeft Otis voor iemand anders aangezien en...'

'Dat is mogelijk.' De inspecteur frunnikt aan een wratje onder zijn oor. 'Toch houden we er ernstig rekening mee dat uw zoon het beoogde doelwit was. Zodra Otis de straat op liep, reed de

chauffeur in een rechte streep op uw zoon af zonder te remmen of uit te wijken.’

Mijn kop zit meteen vol gruwelijke plaatjes, waardoor ik het ongeluk opnieuw beleef – maar dan in overtreffende trap.

Misschien heeft Otis hetzelfde, want ik hoor hem zachtjes kreunen.

‘Hij komt bij,’ zegt ma.

Man, wat ben ik opgelucht!

Tot de apparaten naast het bed alarmerend beginnen te piepen.

Donderdag 28 juli 2022

15.35 uur

Artsen en verpleegkundigen bestormen de ziekenhuiskamer. Ze sturen ma, inspecteur Bakker en mij naar de gang waar we nagelbijtend wachten op wat er komen gaat. We zien hoe Otis’ bed naar buiten wordt gereden met een snelheid die niet veel goeds voorspelt. Ik ben bang dat ik moet kotsen van angst, maar nog banger om hem uit het oog te verliezen, dus kijk ik ze na tot ze om de hoek zijn verdwenen, terwijl ik hoop en bid: hou vol, want de gedachte dat ik zonder Otis...

Ik zoek steun bij ma, maar die is in haar eenpersoonstentje gekropen. Bakkers telefoon gaat over. Hij loopt naar de wc-ruimte om ons niet te storen en komt na wat gemurmel terug. Met slecht nieuws, vermoed ik, want zijn gezicht staat op onweer.

‘Ze hebben de wagen gevonden,’ zegt hij zacht. ‘Maar niet de bestuurder. Hij heeft het voertuig in brand gestoken om geen sporen achter te laten. Natuurlijk gaan we ons uiterste best doen om zijn identiteit te achterhalen, maar dat kan nog wel even duren.’

Als het al lukt, zie ik hem denken.

‘Maak je niet ongerust.’ Hij trekt weer aan zijn wratje dat er-